

הקרב על החברה לישראל * לקראת הישיבה המכרעת * רוטשילד

יוצא למלחמה נגד הקבוצה הגרמנית * האשמות חמורות נגד הברון

עמדה זו, כל עוד איננה ניסתרת, משחררת אותם מן החשש להיות נתבעים על הונאת החוק הגרמני.

אולם תיבת-פנדורה, משהיא נפתחת, אין יודע מה ייצא מתוכה. לכן אומרת קבוצת ריגר כי הגיעה השעה להפסיק את מחל-השדים, ולהחזיר את החברה לישראל לעבודה עסקית. שאם-לא-כן, עלולים הם לתבוע לקבל את כל השקעותיהם חזרה, ואז החברה לישראל תמוטט.

ככלות הכול, החומר נגד צור ושות' כבר הגיע לידו המישטרה. אם כך, מה רוצים מן 1600 בעלי-מניות גרמניים, שמהם רק 40 יחזרו דים? ד"ר רנאטוס ריגר עצמו אינו יהודי.

קבוצת-ריגר היא גוף-השקעות ענקי בגרמניה. היקף עסקיה מגיע כיום למיליארד מארק גרמני. הם משקיעים בנכסים בערים רבות בגרמניה, וכן בספרד, בריוויירה הצרפתית, בשווייץ ובירושלם. הרוח החיה בהשקעה בישראל הוא הורסט ראטה, מישנהל-למנהל-הכללי, שהוא גם חבר מועצת-המנהלים של החברה לישראל.

ב-1969 החליטה הקבוצה להשקיע בישראל, תוך ניצול הקלות-מס הניתנות בגרמניה להשקעות בארצות מתפתחות. תהילה אורגנה ההשקעה תוך ניצול החוק וקבלת ערבות של חברת-הביטוח הממשלתית הגרמנית הרמט (דרוש ביטוח השקעות בחוץ-לארץ לשם קבלת הקלות-מס). הכול היה מוכן ומזומן לביצוע העסקה, כאשר נחלו הנוצרים-דמוקראטים מפלה בבחירות, ולשילטון עלו הסוציאלי-דמוקראטים של וילי בראנד. ראשה-ממשלה החדש לא סבל מתסביכי אשמה נאציים, הטיל וטו על הערבות הממשלתית להשקעה בישראל.

החברה לישראל נותרה עם ימים ספורים בלבד עד למועד הסופי שבו היה עליה לגייס הון-מניות נפרע של 30 מיליון דולר (סוף 1971) וכך יום מיכאל צור את עיסוקת הכספים, "הסיכויים" של רוזנבאום, כדי לגייס במועד את הון המניות הדרוש. אחרת היתה החברה ל"ישראל מאבדת, על פי החוק, את הפטור שקיבלה מתשלום מסים.

מה שמתברר עתה הוא, כי גיוס-הון זה נעשה בצורה פיקטיבית, והוא הונאה של החוקים הישראליים. לכן לא מגיעות לחברה לישראל הטבות-המס שהיא קיבלה. טכניקת גיוס הכסף היא, כנראה, גם עבירה בגרמניה, אולם כרגע ברור רק כי חברי מועצת המנהלים, שאישרו את עיסוקת-ריגר, קשרו קשר לעבור על החוק הגרמני.

יהודים

מול גרמנים

כ אשר תתכנס ביום החמישי מועצת-המנהלים ל"קרב המכריע, יחולק הדו"ח הסודי שנערך על-ידי פרקליטו של רוטשילד על עסקות החברה בהנהלת מיכאל צור.

הוא יעורר רעש גדול יותר מדו"ח צי"ם. בישיבה זו יהיה מונח על כפות-המאזניים גם גורל בנק קרדיט אינטרנציונל בשווייץ.

עתה ידוע כי בני הנושים, פרט לחברה לישראל, הסכימו לחסוד, לפיו יצילו את הבנק, תוך הוצאת טיבור רוזנבאום מכל השפעה וחלק בו.

את ההסכם מעכבים הברון רוטשילד ונציגי בנק לאומי, בתמיכה שקטה של נגיד בנק ישראל, משה זנבר. נציגי הממשלה במועצת-המנהלים יכריעו את הכף, מי ינצח — הגישה הגרמנית, הדוגלת בחזרה לגיוס תקין, או גישת הברון רוטשילד, הטוענת להמשך החקירות על-ידי אנשיו ונאמניו, תוך הרס כלכלי של יריבים.

הצרה היא, כי הנציגים של קבוצת ריגר בהנהלה הפעילה של החברה לישראל אינם מן השרה הראשונה. נוסף להורסט ראטה, מינו הגרמנים כנציגים את וולף צגלה. תעשיין ישראלי, הקשור בקשרי-ידידות עם לובה טינגר, ידידת-לשעבר של מיכאל צור, והתלוי כלכלית בבנקים הישראליים.

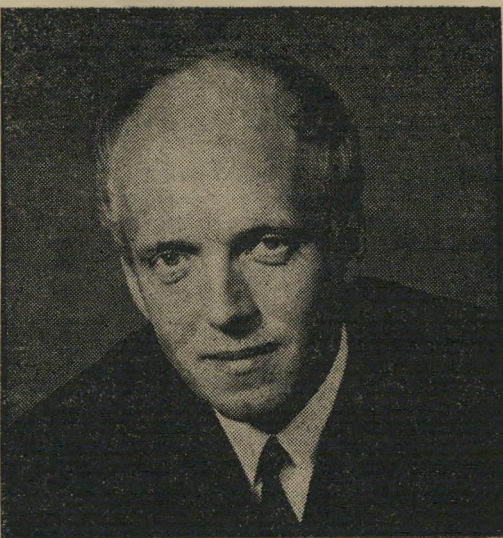
שני הנציגים הנותרים הם לורנץ צדרבאום, יהודי ממינכן, ושותפו לעסקיה-בנייה יוסף דומברג, ישראלי יורד. שהיה בעבר נציג ישראלי בארגוני-הנאצי לפרושי מתפקידו. שניהם אינם מסוגלים לעמוד מול אנשי הברון רוטשילד, בעיקר בגלל היותם יהודים, ולא ישראליים. אילו מינו הגרמנים נציגים על בסיס כישורים אישיים, בלי התחשבות בנושא היהודי-ריגשי, היו מונעים אולי את המצב הנוכחי.

אחרי חבל, אפילו גרמני שהשקיע עשרות מיליונים בישראל חושש שיקומו בישיבה ויצ"ק עקו לעברו: „נאצי!“

רוטשילד

נגד

ריגר

אלו, בהתאם לעדותו של מיכאל צור בפני ועדת החקירה של צי"ם.

וזנה, למרות שתדקי של הברון כמניות "החברה לישראל" נזמם בהרבה מחלק קבוצת ריגר, הוא השתלט על החברה והשקעותיה, ומנהל אותה כיום בדרך האמורה לגרום לפיכוחים למשקיעים הגרמניים.

שכן, השיפת פלישת ההלוואות שנתנו חברת ישראל ליות לחברות הוואדוציות של רוזנבאום, כדי לאפשר את השקעות הקבוצה הגרמנית בחברה לישראל, עלולה לגרום לקבוצה הגרמנית צרות צרורות. אילו היה בידי ממשלת גרמניה מיסמך המוכיח כי קבוצת ריגר ידעה שההלוואות שקיבלה מטיבור רוזנבאום באות מישראל, היתה נוקטת בצעדים חריפים נגדה. אולם עמדת הקבוצה הגרמנית היא כי ההלוואות נלקחו מוגפים שווייציים או אורוציים, ולא היה לה כל מושג מהיכן בא הכסף.

ב יום החמישי ירעמו הרעמים בקומה ה-36 של בניין דולר בתי-אביב, שם, במשרדי החברה לישראל, תתחיל מלחמת צרפת-גרמניה מחדש. מכריזי המלחמה יהיו המשקיעים הגרמניים בחברה לישראל, המרגישים עצמם, בצדק, מנושלים מכל השפעה בחברה, למרות היותם המשקיע הגדול שבה.

למרות שהקבוצה הגרמנית, או "קבוצת ד"ר ריגר", השקיעה בחברה לישראל 52 מיליון דולר (מזה 18 מיליון דולר במניות, ועוד 34 מיליון דולר באגרות-חוב) היא מיוצגת במועצת-המנהלים רק בשיעור של 25% מחברי מועצת-המנהלים, שכן ניתנה לה נציגות רק על-פי חלקה במניות, ולא על-פי חלקה באגרות-חוב הניתנות להחמרה למניות.

בתודש האחרון, בגלל הסערה שפרצה, מונחה הנהלה מצומצמת בת ארבעה חברים, לנהל את החברה. ביניהם אין לגרמנים אף נציג אחד. הארבעה הם נציגי הברון ארמונד דה-רוטשילד, הקבוצה הקנדית, בנק לאומי ובנק דיסקונט. מבין הארבעה, רק הברון רוטשילד קנה לפי ההכרזות בעיתונות, מניות ב-4.2 מיליון דולר. שאר שלושה הגופים קנו פחות, והנה, טוענים ראשי קבוצת ריגר, "אנו המשקיע הגדול ביותר — ואין לנו כל נציג בהנהלה כיום."

רוטשילד

לא שילם!

אם לא רי בכך, הרי גיוס החברה כיום נעשה, לדעת קבוצת ריגר, לתועלת אישית של הברון רוטשילד בלבד. כך, למשל, עורך-הדין אלן קירשנר, שמונה לחקור את ענייני צי"ם, הוא פרקליטו של בנק כללי בישראל, השייך לברון. עורך-הדין ג'ורג' שפירא מ"ארצות-הברית, שמונה לחקור את פלישת החברה לישראל, הוא נציג הברון באמריקה.

לטענת המשקיעים הגרמניים, מתברר כי החברה לישראל, שנוהלה על-ידי מיכאל צור, ויושבראש מועצת המנהלים, הברון רוטשילד, השכיחה משרדים בבעלותה לחברות של הברון רוטשילד.

גם אם יעברו לסדר-היום על הדבר שיש בו לפחות טעם לסגום, הרי מתברר כי רוטשילד מפגר בצורה ניכרת בתשלום דמי-השכירות, שהם 60 אקף לירות לשנה.

מן הראוי היה כי עובדת ההשכרה תוכר במאון החברה, או בתשקיף שלה, וכך על כל פנים עולה מחוק ניירות-הערך בארצות-הברית.

שכן, בתשקיף, חובה למסוד כל עובדה הנוגעת לקשר עסקי בין החברה לבין מי שיש לו עניין בה. ודאי כי יושבראש מועצת המנהלים של החברה לישראל הוא "בעל עניין" כאשר הוא משכיר לחברות של עצמו רכוש של החברה לישראל.

אולם הקבוצה הגרמנית טוענת כי בדעתה לתבוע במועצת המנהלים הקרובה של החברה, ביום החמישי השבועי, לדקוק אם שילם הברון רוטשילד את חתשלומום המזדאים המורת הי מניות שהוא מופיע בשמן.

יש גירסה כי על חשבון 4.2 מיליון דולר של מניות שולמו רק כ-2 מיליון דולר. אולם גירסה זו יכולה להתאמת רק לפי דרישת מועצת-המנהלים של החברה, בה תעלה התביעה להפקעת המניות שתמולתן לא שולמה — בהתאם לסעיף 34 של תקנון החברה לישראל.

תקנה 87 של החברה קובעת גם, כי כל מנהל בחברה חייב לגלות למועצת-המנהלים ולרשום בפרוטוקול את אופי האינטרס שיש לו בכל עסקה ששושה החברה עם החברות הקשורות בו. יש להניח כי קבוצת ריגר תדרוש לדעת אם גילה הברון כנדרש את עניין השכרת המישרדים לחברות שלו.

וילי בראנד

קילקל

כ רשה אחרת הנוגעת לברון היא השתתפותו בי מימון עסקות נפט בשווייץ עם טיבור רוזנבאום וצור, באמצעות חברת מטרה, בה שותפו בתי-החיקוק וגופים אירופיים. מסתבר כי הברון עזר לממן עסקות